

גמ"ר 199/12/19 - מדינת ישראל נגד ראפת חאמד

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

24 יוני 2021

גמ"ר 199-12-19 מדינת ישראל נ' חאמד

לפני כבוד השופט, סגן הנשיא נאיל מהנא
בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד עמיר הדר

המאשימה

ראפת חאמד
ע"י ב"כ עו"ד מזעל ראנא

הנאשם

גזר דין

מבוא

1. עסקינן בתאונת דרכים קטלנית בה קופחו חייו של קטין בן 6 מרכב הסעות של בית הספר. התאונה ארעה בעת שהילד ירד מהרכב והחל בחציית הכביש מחזית הרכב, הנאשם אשר לא הבחין בו המשיך בנסיעה ודרס אותו באמצעות הגלגל השמאלי וגרם למותו (להלן: "המנוח").

האשמה ומהלך הדיון

2. בכתב האישום יוחסו לנאשם העבירות הבאות:

גרימת מוות ברשלנות - עבירה לפי סעיף 64 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א - 1961 (להלן: "פקודת התעבורה");

נהיגה בלי רישיון נהיגה - עבירה לפי סעיף 10(א) לפקודה.

3. על פי הנטען בכתב האישום, ביום 29.09.18 סמוך לשעה 14:30, הסיע הנאשם תלמידים וביניהם המנוח ואחיו מבית ספרם בשכונת שועפט לביתם הנמצא בא-ראם בירושלים, זאת באוטובוס זעיר במסגרת עבודתו בחברת הסעות.

4. הנאשם עצר את הרכב סמוך לביתם של המנוח ואחיו. המנוח ואחיו ירדו מהרכב והחלו ללכת לכיוון הבית. המנוח חצה את הכביש בחזית הרכב. בטרם השלים המנוח את חצייתו, המשיך הנאשם בנסיעה ודרס את המנוח באמצעות גלגל שמאל קדמי של הרכב ולאחר מכן באמצעות גלגל שמאל אחורי של הרכב. כתוצאה מכך, נהרג המנוח.

5. במעשיו המתוארים לעיל, גרם הנאשם ברשלנות, למותו של אדם, כל זאת כשהוא נוהג ללא רישיון נהיגה מתאים לסוג הרכב.

6. הצדדים הגיעו להסדר טיעון, לפיו הנאשם יודה במיוחס לו בכתב האישום ויורשע והטיעונים לעונש יידחו לאחר קבלת תסקיר שירות המבחן וחוות דעת של הממונה על עבודות השירות. לענין העונש, הוסכם בין הצדדים כי המאשימה תבקש להטיל על הנאשם 12 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי, פסילה, פסילה על תנאי ופיצוי למשפחת המנוח. כן הוסכם כי הסניגור יהיה חופשי בטיעונו.

7. אציין כי לדיון התייצב אביו של המנוח יחד עם באת כוחו אשר הביאה התנגדות להסדר וטענה כי מדובר בהסדר מקל שאין לקבלו. כן, הוגשה חוות דעת רפואית בדבר מצבו הנפשי של אבי המנוח כתוצאה מאובדן בנו.

התסקיר

8. שירות המבחן הגיש תסקיר בעניינו של הנאשם לפיו עולה כי מדובר בנאשם בן 48 נשוי ואב לשישה ילדים בני 5-25 שנים. עובד כסדרן סחורה בסופר. עוסק בתחום זה כ-12 שנים. לדבריו, לפני כשנתיים עבר לתחום ההסעות מתוך רצון להגדיל את ההכנסה לנוכח קשיים כלכליים ועבד במשך ארבעה חודשים, טרם התאונה כנהג.

9. שירות המבחן ציין כי הנאשם תיאר מצב כלכלי מורכב וכן מסר כי הוא ואשתו עובדים על מנת לפרנס את המשפחה, וכן כי מאז התאונה חל שינוי במצבו הרגשי וכן מצבה הרגשי של אשתו.

10. עוד ציין שירות המבחן כי הנאשם מסר כי הוא בעל רישיון נהיגה המיועד לאוטובוס זעיר ולא היה מודע לכך שיש צורך ברשיונות נוספים, על מנת לעבוד כנהג הסעות.

11. מהתסקיר עולה כי הנאשם סיפר כי הוא הסיע את המנוח ואת אחיו במשך כשבוע. לדבריו הם נהגו לרדת מההסעה בכביש המוביל לביתם, כאשר הוא היה ממתין מספר דקות, שיגיעו לביתם. ביום התאונה, החל לנסוע לאחר שהמתין. הוא מסר כי נהג שנסע ממול אותה לו לעצור ואז ירד מהרכב וראה כי פגע בילד. הוא תיאר כי הרים את הילד וכי אביו של הילד הגיע לאחר שהוזעק למקום ונשא אותו. הנאשם תיאר תחושות של הלם וחוסר אונים, ומסר כי כעבור מספר שעות הודיעו לו על מות הילד.

12. שירות המבחן התרשם כי אירוע התאונה היווה משבר עבור הנאשם ומשפחתו וכי הנאשם מהווה משנעת רגשית וכלכלית עבור אשתו והילדים, ולכן הוא לא פנה לטיפול אישי או לסיוע פסיכיאטרי למרות שהתאונה השפיעה על מצבו הרגשי ותפקודו.

13. עוד התרשם שירות המבחן כי הנאשם מביע צער ואמפתיה כנים לבני משפחתו של המנוח.

14. שירות המבחן לקח בחשבון מחד, כגורמי סיכון את העובדה כי לנאשם עבר תעבורתי קודם וכן כי הוא לא קיבל אישור על עיסוקו בתחום ההסעות מהגורמים הרלוונטיים. מאידך, כגורמי סיכוי לשיקום, העובדה כי משנת 2009 אין לחובתו הרשעות קודמות.

15. בסופו של דבר, שירות המבחן המליץ לשקול אפשרות של הטלת מאסר בעבודות שירות לתקופה

משמעותית, הטלת צו מבחן לצורך השתתפותו של הנאשם בקבוצה טיפולית, וכן ליווי פרטני בהתאם למצבו וצרכיו. בנוסף, המליץ שירות המבחן על הטלת פיצוי כספי למשפחת המנוח, מאסר על תנאי, פסילה ארוכה ופסילה על תנאי.

טיעוני המאשימה לעונש

16. ב"כ המאשימה ביקשה לכבד את ההסדר. לטענתה, הורי המנוח הפקידו בידיו של הנאשם, אשר על פניו נהג מקצועי, את בטחון הילדים שלהם נהג שמוטלת עליו חובת זהירות מוגברת.
17. ב"כ המאשימה טוענת כי אין מילים לתאר את הנזק שנגרם למשפחת המנוח כפי שהעיד אביו של המנוח וגם כפי שמפורט בחוות הדעת הרפואית הפסיכיאטרית שהוגשה בעניינו לפיה עולה שלפני אירוע התאונה אבי המנוח היה אדם שתפקד בצורה מלאה וכתוצאה מאירוע התאונה נגרמה לו פגיעה נפשית בשיעור של 40% נכות. לטענת המאשימה תפקודו של האב בכל מישורי החיים ירד והוא סובל מסיוטים, קשיי שינה וממחשבות טורדניות.
18. ב"כ המאשימה מציינת כי אמת המידה שקובעת בעבירה של גרימת מוות ברשלנות זו מידת הרשלנות. לאור העובדה שמדובר בנהג מקצועי שתפקידו להסיע ילדים ושזו היתה האחריות שלו להביאם למחוז חפצם בשלום, ובשים לב לכך שתנאי הדרך היו טובים ולא הייתה התערבות חיצונית כלשהי לגרימת התאונה, ובהינתן כי הוא לא הסתכל שהמנוח הגיע לביתו, מבקשת המאשימה כי בימ"ש יקבע שמדובר ברמת רשלנות בינונית.
19. ב"כ המאשימה מבקשת לקבוע לשתי העבירות מתחם שנע בין 12 חודשי מאסר בפועל לבין 30 חודשים, פסילה בין 7 שנים לבין 13 שנים, מאסר על תנאי, פסילה על תנאי ופיצוי משמעותי למשפחת המנוח.
20. עוד טוענת ב"כ המאשימה כי יש לקחת בחשבון, מבחינת נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, כי הנאשם הודה בפני בימ"ש בהזדמנות הראשונה וחסך ניהול משפט כואב למשפחת המנוח.
21. ב"כ המאשימה ציינה כי הנאשם בעל 29 הרשעות קודמות תעבורה אם כי משנת 2009 צבר לחובתו 2 הרשעות קודמות בלבד וכי הוא נעדר עבר פלילי.
22. עוד לטענת ב"כ המאשימה אין לקבל את המלצת שירות המבחן שכן לטענתה ענישה בדרך של עבודות שירות לא הולמת את נסיבות האירוע ואת הפגיעה בערך החיים. ב"כ המאשימה מבקשת למקם את הנאשם בתחתית המתחם ולהטיל עליו 12 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי, פסילה 7 שנים, פסילה על תנאי ופיצוי למשפחת המנוח שייתן ביטוי מוגבל לנזק שנגרם.

טיעוני ההגנה לעונש

23. ב"כ הנאשם ביקש לכבד את ההסדר והביע את הצער והכאב למשפחת המנוח על מות בנה.
24. ב"כ הנאשם הדגיש כי הנאשם הודה בהזדמנות הראשונה, קיבל אחריות למעשיו, ובכך חסך זמן שיפוטי יקר וכן כאב נוסף למשפחת המנוח.

25. ב"כ הנאשם ציין כי הנאשם נעדר עבר פלילי ולא נרשמה לחובתו אף עבירת תעבורה משנת 2009.
26. ב"כ הנאשם ביקש להבחין בין אירוע התאונה שבעניינו לבין אירועי גרם מוות ברשלנות אחרים.
27. לטענתו, עשוי בימ"ש בנסיבות מסוימות להימנע מהטלת עונש מאסר בפועל מאחורי סורג וברח ולהסתפק בעונש אחר של פסילה ושל מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות. לטענתו, אמנם ב"כ המאשימה טענה כי רמת ההתרשלות לא ברף העליון אלא בבינוני, אבל במקרה זה הרף הוא תחתון.
28. ב"כ הנאשם ביקש לקבל את המלצת שירות המבחן ולהסתפק בעונש של מאסר שירות בדרך של עבודות שירות.
29. עוד ציין ב"כ הנאשם לעניין הפיצויים כי יש לקחת בחשבון כי הנאשם המפרנס היחיד, אשתו לא עובדת גר במחנה פליטים, היה עובד נהג ופרנסתו נפגעה. כעת הוא עובד במקומות אחרים ויש לקחת זאת בחשבון.

השלבים בגזירת הדין

30. חוק העונשין קובע בחינה בת שלושה שלבים שעל בית המשפט לבצע בכדי לגזור את עונשו של הנאשם. **שלב ראשון**, יש לקבוע את מתחם העונש ההולם את נסיבות המקרה הספציפי. בשלב זה על בית משפט לבחון את מכלול השיקולים הנוגעים לנסיבות ביצוע העבירה. **שלב שני**, על בית משפט לבחון קיומם של חריגים המצדיקים סטייה מהמתחם שנקבע, זאת בהתאם לסעיף 40ג לחוק העונשין, קיומו של פוטנציאל שיקומי משמעותי או צורך מיוחד בהגנה על הציבור. אולם, אם בית המשפט לא מצא לחרוג ממתחם העונש שקבע, אזי יעבור **לשלב השלישי** שבו עליו לקבוע מהו העונש ההולם לנאשם בתוך המתחם (ראו: ע"פ 2918/13 **אחמד דבס נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 18.07.13)).

הענישה הראויה בעבירה של גרימת תאונה קטלנית ברשלנות

31. סעיף 40ג(א) לחוק העונשין קובע כי, **מתחם העונש ההולם** את מעשי העבירות שביצע הנאשם, יקבע בהתאם לעיקרון המנחה הקבוע בסעיף 40ב לחוק. לשם כך יתחשב בית המשפט: בחומרת העבירה, הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות, מידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.
32. בית המשפט העליון קבע בע"פ 6755/09 **אלמוג נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 16.11.09) (להלן: "**פרשת אלמוג**") שקיימים שלושה כללים מנחים בסוגיית הענישה הראויה בעבירה של גרימת תאונת דרכים קטלנית ברשלנות:

- א. **האחד**, ראוי לגזור על נאשם עונש מאסר בפועל ופסילה מלנהוג לתקופה הולמת, הן בשל עקרון קדושת החיים והן משיקולי הרתעה.
- ב. **השני**, בדרך כלל הנסיבות האישיות של הנאשם בעבירה זו אינן בעלות משקל כבעבירות אחרות המלוות בכוונה פלילית, הן בשל אופייה המיוחד של העבירה הנדונה והן בשל ביצועה השכיח גם ע"י אנשים נורמטיביים.

ג. **השלישי**, אמת המידה הקובעת בעבירה זו היא דרגת הרשלנות.

33. אין חולק כי תאונת דרכים קטלנית יש בה בכדי לפגוע **בערך המוגן העליון: קדושת חיי אדם**. בסעיף 304 לחוק העונשין נתן המחוקק ביטוי לערך קדושת החיים והדגיש את החשיבות של ערך זה על ידי כך שהציב סטנדרט מחמיר בהקשר לקיפוח חיי אדם. המחוקק ביקש למנוע מצב שמא חלילה נפעל באדישות, חוסר אכפתיות וזלזול בחיי האדם.

נסיבות ביצוע העבירה

34. בעת קביעת העונש ההולם יש להתחשב כמובן בנסיבות ביצוע העבירה. סעיף 40ט(א) לחוק העונשין מונה רשימה שאיננה סגורה. אמת המידה הקובעת בעבירה של גרימת מוות ברשלנות היא דרגת הרשלנות (ראו פרשת אלמוג הנ"ל).

35. במקרה דנן, מתוך עובדות כתב האישום, בהן הודה הנאשם, עולות נסיבות הרשלנות וחומרתה.

36. על פי כתב האישום, רשלנותו של הנאשם באה לידי ביטוי בכך שהפר את חובת הזהירות ולא פעל כפי שנהג המסיע תלמידים סביר היה פועל על מנת למנוע פגיעה בתלמידים. הנאשם לא הסתכל לראות שהמנוח השלים חצייתו, לא וידא כי המנוח הגיע למחוז חפצו בשלום, המשיך בנסיעתו ובכך נטל סיכון בלתי סביר וגרם לפגיעה במנוח, כל זאת כשהוא נוהג ללא רשיון נהיגה מתאים לסוג הרכב.

37. על הנאשם מוטלת חובת זהירות מוגברת בשל היותו נהג ברכב ציבורי ובפרט בשל היותו מסיע ילדים.

38. מדובר בנהג הסעות, אשר חיי הילדים בדרכם למסגרות החינוך ובחזרה, היו תלויים בידיו, פשוטו כמשמעו. לפיכך, היה עליו לנהוג בזהירות יתרה (ראו: רע"פ 4892/14 **עיסא שאקר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 15.07.14)).

39. המסיע ילדים נוטל עליו אחריות משפטית, מוסרית ואנושית כבדה, וככובד האחריות - כך יטה העונש לחומרה (רע"פ 8191/11 **מזרחי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 20.11.11)).

40. **לאור האמור אני קובע כי מידת רשלנותו של הנאשם באירוע שבפני הינה בינונית נמוכה.**

41. ככלל, מדיניות הענישה הראויה בעבירות של גרימת תאונת דרכים קטלנית ברשלנות, הינה הטלת עונש מאסר מאחורי סורג ובריוח במסגרת המאבק בתאונות הדרכים.

(ראו: רע"פ 8576/11 **מזרחי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 05.02.12); דנ"פ 1391/12 **מזרחי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 16.02.12); רע"פ 2996/13 **ניאזוב נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 23.06.14); וגם: רע"פ 4441/13 **פלונית נ' מדינת ישראל** (14.08.14)).

42. יפים לענייננו דברי בית המשפט ברע"פ 9454/12 **טקאטקה נגד מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 07.01.13):

"יודגש, כי בית משפט זה קבע, לא אחת, שעל מנת לבער את נגע תאונות הדרכים מן הראוי להשית על הנהגים המורשעים בגרימת מוות ברשלנות בנסיבות אלו, עונש מאסר לריצוי בפועל ופסילת רשיון

לתקופה ממושכת....".

43. בית המשפט העליון בע"פ 11786/04 אבו טריף נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 05.09.05) קבע כי:

"בתקופה בה התאונות הקטלניות הפכו, למרבה הדאבה, לתופעה המתרחשת כמעט בכל יום, מצווה הבית המשפט לומר את דברו בדרך הענישה, כדי לטענת תודעתם של הנהגים את החובה לנהוג בזהירות, תוך הקפדה על הכללים המתחייבים מהדין. דברים אלה יפיסו במיוחד למערער שבפנינו, שהרי אם היה נוהג בהירות המותרת באותו מקום, ואם היה בולס כפי שחייבה הלה עשות לקראת מעבר החצייה, תאונה זו הייתה נמנעת. אין ספק שכליאתו של אדם, שעד כה התנהלו חייו באפיק נורמטיבי, כרוכה בייסורים לו ולמשפחתו, וכאלה הם חלקם הארי של עברייני התנועה. ברם, נראה כי לנוכח הקטל המשתולל בדרכים, שוב אין מנוס מלהעדיף את גורם ההרתעה בענישה על נסיבותיו האישיות של הנאשם" (ההדגשה שלי - נ.מ.).

44. לאחר ששקלתי את טיעוני הצדדים, עיינתי בפסיקה הנוהגת, הגעתי למסקנה כי מתחם העונש ההולם בענייננו נע בין 6 חודשי מאסר לבין 24 חודשי מאסר בפועל, זאת לצד פסילה לתקופה ממושכת של שנים.

מהו העונש הראוי לנאשם

45. בהתאם לסעיף 40א לחוק העונשין, בבוא בית המשפט לגזור את העונש המתאים לנאשם יש מקום להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות.

46. הלכה היא בנוגע לתאונות דרכים קטלניות כי יש לתת משקל יותר ואף עדיפות לאינטרס הציבורי שבהרתעה מאשר לנסיבות האישיות של הנאשם. ברע"פ 6173/12 עזרא רסקאי רדה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 11.11.12) חזר ביהמ"ש העליון והדגיש כי יש לתת משקל נמוך, אם בכלל, לנסיבותיו האישיות של הנאשם בעבירה של גרימת מוות ברשלנות, וזאת בייחוד כאשר לא מדובר ברף הנמוך.

47. זה המקום לציין כי אכן במקרה דנן מלאכה קשה מוצבת בפני בית המשפט אשר צריך לגזור את דינו של הנאשם שהינו אדם נורמטיבי אב לשישה ילדים, ללא עבר פלילי, אשר ביצע את העבירות שיוחסו לו וגרם לתאונת הדרכים שבה קופחו חייו של מנוח, וגרם למשפחתו איבוד היקר מכל, וזאת מבלי שחפץ בכך.

48. יש לזכור כי רוב רובם של הנאשמים בעבירה של גרימת מוות ברשלנות תוך כדי נהיגה, הינם אנשים נורמטיביים ואירוע מכונן וטראגי מאין זה ללא ספק משנה את חייהם ללא היכר.

49. בעת מתן גזר הדין יש לקחת בחשבון, שהנאשם נטל אחריות על מעשיו והביע צער על התוצאות הקשות של התאונה. אכן יש מקום להתחשב בצער הרב שנגרם לנאשם עצמו כתוצאה מן האירוע הטראומטי והטראגי שארע. אולם יש לזכור כי כל תאונה קטלנית כאשר מדובר באדם נורמטיבי תגרם לאותו נהג לסחוב עימו תוצאות נפשיות כאלה ואחרות.

50. בנסיבות דנן לא מצאתי כי יש מקום לאמץ את המלצת שירות המבחן ולהסתפק בעונש מאסר שירוצה בעבודות שירות. נסיבות ביצוע העבירה וערך קדושת החיים אינם מצדיקים ענישה מקלה בדרך של עבודות

שירות אף כי רמת הרשלנות הייתה בינונית נמוכה.

51. יחד עם זאת, מצאתי לאמץ את ההסדר אליו הגיעו הצדדים וכן למקם את עונשו של הנאשם בתוך המסגרת העונשית עליה הסכימו הצדדים. ההסדר אליו הגיעו הצדדים נראה סביר בעיני ואין מניעה לכבדו.
52. בנסיבות אלה, אני מעמיד את תקופת המאסר על תקופה של 12 חודשים. תקופה זו נמצאת בתוך המתחם ולא בחריגה ממנו.
53. ביחס לאורך תקופת הפסילה, אני קובע כי יש להשית על הנאשם עונש פסילה מלנהוג לתקופה הולמת ובענייניו לתקופה של 10 שנים.
54. בית המשפט העליון קבע כי הפיצוי לפי סעיף 77 לחוק העונשין הוא במהותו סעד אזרחי, אולם גם נקבע כי הוא בעל סממנים עונשיים ויש בו כדי לקדם את תכליותיו של המשפט הפלילי. אמנם הטלת פיצוי לא תכפר על הסבל שעוברים בני המשפחה של המנוח אך יש בו בוודאי כדי להקל עליהם ולהוות רכיב ענישה המבטא את הצער והאובדן.
- האפשרות של משפחת הקורבן לתבוע פיצוי מחברת הביטוח, אינה צריכה להשפיע, על זכותה של המשפחה לקבל פיצוי מן הנאשם, במסגרת ההליך הפלילי לפי סעיף 77 לחוק העונשין (ראו: תפ (חי') 7151-08 **מדינת ישראל נ' נוי קלדרון** (פורסם בנבו, 01.03.10); עפ 70306/06 **פפרוני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 18.09.07).
- על כן, אני קובע כי ללא קשר לסכום הפיצוי שמשפחת המנוח זכאית לו, על הנאשם לפצות את משפחת המנוח בסך של 20,000 ₪.
55. בטרם סיום אבקש לציין את העובדה שאבי המנוח נכח בדיונים ובעיקר בדיון האחרון בו התאפשר לו להשמיע את דבריו ולבטא את הכאב הקשה מנשוא אותו הוא מרגיש על אובדן בנו המנוח והסבל הרב שנגרם לו ולמשפחתו בגין כך. דבריו של אבי המנוח נוגעים ללב, ואין מילים שיכולות לתאר את הכאב העמוק אותו חשה המשפחה ואין דבר שיכול לנחם על אובדן בן. הגם שגזר דין זה מטיל על הנאשם עונשים כבדים שעליו לרצות, הרי אין שום עונש שיכול להחזיר את היקר מכל, וליבי ליבי עם המשפחה.

לפיכך, אני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

1. פסילה מלקבל ו/או מלהחזיק רשיון נהיגה לתקופה של 10 שנים בניכוי 90 יום פסילה מנהלית. הנאשם יפקיד רשיונו או תצהיר על העדר רשיון, במזכירות בית המשפט, לאלתר.
- מובהר לנאשם כי תקופת המאסר בתיק זה לא תימנה כחלק מהפסילה.

תשומת לב הנאשם לכך שהעונש המקובל על נהיגה בזמן פסילה הוא מאסר בפועל.

2. פסילה מלקבל או מלהחזיק רשיון נהיגה לתקופה של 24 חודשים, וזאת על תנאי למשך 3 שנים.

3. אני מצווה על מאסרו של הנאשם בפועל למשך 12 חודשים.

על הנאשם להתייצב לריצוי עונש המאסר בימ"ר ניצן אזור התעשייה הצפוני רמלה, ביום 12.9.21 בשעה 08:30 כשברשותה תעודת זהות או דרכון.

על הנאשם לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיון מוקדם, עם ענף אבחון ומיון של שב"ס, טל': 08-9787377, 08-9787336.

4. אני מצווה על מאסרו של הנאשם למשך 12 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים, אם יעבור על הוראות סעיף 67 ו/או 10(א) לפקודת התעבורה תשכ"א-1961, שענינם נהיגה בפסילת רשיון או נהיגה ללא רשיון נהיגה בתוקף ו/או באחת מן העבירות שבהן הורשע.

5. אני מחייב את הנאשם לפצות את משפחת המנוח, בסך של 20,000 ₪, אשר יופקד בקופת בית המשפט, ב- 10 תשלומים שווים החל מיום 2.1.22, ויועבר למשפחת המנוח.

תוכן הדיון וגזר הדין תורגמו לנאשם לשפה הערבית ע"י בא כוחה, ובית המשפט וידא כי הנאשם הבין היטב את האמור.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, י"ד תמוז תשפ"א, 24 יוני 2021, במעמד הנוכחים